

A empentes, amb esperança

A les comarques meridionals de Catalunya, la situació actual de la comunicació social s'escriu a partir d'alguns punts de referència obligats, d'algunes frustracions i també —per què no?— d'algunes esperances.

Després de patir durant molts anys el monopolisme d'un únic diari, estatalista i espanyolista, la gran il·lusió col·lectiva dels sectors democràtics d'aquestes terres es va concentrar en un projecte captivador: el setmanari "Mestral". Eren els anys 76-78 i l'esperança del canvi era real. La gestió de l'alternativa a la premsa oficialista va ser llarga i la seva presència entre nosaltres curta. En el camí va quedar un esforç considerable de professionals i d'accionistes i també la constatació que amb voluntarisme no n'hi ha prou per endegar empreses de comunicació.

Després d'aquesta publicació frustrada, el silenci. Hi havia

certament molt poques ganes d'endegar novament altres projectes i la situació comunicacional al sud de Catalunya va retornar als inicis del anys 75.

Les següents iniciatives van ser individuals, algunes autòctones, com el setmanari "Crònica" i d'altres foranes com el suplement d'"El Periódico", "Catalunya Nova". Totes es van quedar en el camí sense possibilitats de continuar. I novament, el silenci. Probablement caldria remarcar que aquest buit a escala intercomarcal no es corresponia amb la situació de les publicacions locals i especialitzades que, amb penes i treballs, anaven fent. També, amb el treball de les emissores de ràdio que, realitzaren i realitzen un tasca dinamitzadora en el terreny de la comunicació social. La gran assignatura pendent continuava sent la premsa d'un abast

territorial més ampli.

El darrer episodi d'aquesta història feta a empentes i rodolons té noms propis i una forta càrrega d'esperança: els canvis al "Diari de Tarragona", l'aparició del "Reus-Diari" i la sortida fa pocs dies del "Catalunya Sud".

Probablement l'allau de noves publicacions és la prova d'aquest desenvolupament atípic de la premsa a les comarques meridionals. És a dir, de com hem anat passant del desert informatiu més pregon, a l'abundància més colpidora. De tota manera no podem establir massa paral·lelismes entre la situació actual i la passada; amb objectivitat, podríem dir que observem una major professionalitat, menys voluntarisme i, sobretot, uns projectes que recolzen en empreses que tenen objectius clars.

Sens dubte que al darrere de la

reconversió del "Diari de Tarragona", la transformació del vell setmanari de la capital del "Baix Camp" i la sortida del "Catalunya Sud", hi ha una voluntat col·lectiva que les contrades meridionals tinguin, a la fi, una premsa més o menys normalitzada i amb possibilitat de continuïtat. Sens dubte, cal tenir esperança que els errors passats constitueixen un bagatge important per no repetir-los i que el que pretenen uns i altres és trobar lectors estables que els facin costat en aquestes noves aventures.

A l'acabament del 86, la situació de la premsa, doncs, a les comarques de Tarragona enregistra una nova empenta, en aquesta ocasió, molt diversificada. Cal fer-li confiança.

Josep M. Martí

Periodista